

Regina Krónika

reginamundi.hu

A Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja
XII. évfolyam 3. szám

2011. március 6.



Nagyböjt kezdetén

Hamvazószerdával az Egyház életében új időszak kezdődik: a nagyböjt. Bár a böjti fegyelem külső formájában gyökeresen megváltozott, de lelki tartalmában megkívánja a bűnbánatot, az őszinte megtérést és a kiengesztelődést. Ettől naptól kezdve a nagyböjti időben 40 napon át készülünk a húsvét ünnepére. A bűnbánattartás időszaka ez számunkra, amely lehetőséget ad, hogy Istennel való kapcsolatunkat rendezzük. Az Egyház három dolgot ajánl a nagyböjtre: az imádságot, a böjtölést és az adakozást, amit alamizsnálkodásnak is nevezünk.

Hamvazószerda a farsang és a húsvét közötti választónap: az előtte lévő farsangvasárnapot farsanghétfő, majd húshagyókedd követi. Ez a nagyböjt, a negyvennapos vezeklő és böjti időszak első napja, megemlékezés Jézus böjtölésének, illetve kínszenvedésének időszakáról. Az ünnep latin neve *quadragesima* (negyvenedik), utalásul arra, hogy a nagyböjt negyven hétköznapijának kell megelőznie húsvétot, Jézus feltámadásának ünnepét.

A bűnbánati felkészülés a VII. századtól vált szokásossá. E napon a mezítlábas, zsákruhába öltözött bűnösöket a püspök a templomba vezette. A bűnbánati zsoldárok elimádkozása után fejükre hamut hintett és kiutasította őket a templomból, miként Isten is kiűzte az első emberpárt a Paradicsomból. A kiutasítottaknak egészen nagycsütörtökig tilos volt belépniük a templomba.

Az 1091-ben Beneventóban tartott zsinaton II. Orbán pápa elrendelte a hamvazkodást a hívek számára a bűnbánat látható jeleként. Kezdetben a férfiak

fejére hamut szórtak, a nőknek csak a homlokukra rajzoltak hamuból keresztet; ma utóbbiból áll a szertartás mindkét nem számára. A templomban a mise után a pap az előző évi szentelt barka hamuját megszenteli, és azzal keresztet rajzol a hívek homlokára, miközben ezt mondja: „Emlékezzél meg ember, hogy porból lettél, és porrá leszel”. A

is nevezik. A II. vatikáni zsinat óta – a nagypéntekkel együtt – szigorú böjti nap a katolikus hívek számára, azaz ekkor csak háromszor szabad enni, és csak egyszer szabad jóllakni. A negyvennapos böjtnél is nevezett nagyböjt hamvazószerdán kezdődik és nagyszombat délig tart. Az egyház tanítása szerint pusztán a testi böjt nem elég, az önmegtartóztatást más tekintetben is gyakorolni kell.

A néphit szerint aki hamvazodik, annak nem fog fájni a feje. Előfordult, hogy a templomból hazatérők összedörzsölték homlokukat az otthon maradtakéval, hogy a fejfájás őket is elkerülje. A hamvazószerda és a nagyböjt első vasárnapja közötti három nap neve *semmihét*, *csonkahét* volt, egyes helyeken a hamvazószerda utáni csütörtököt nevezték *kövércsütörtöknek* vagy *zabálócsütörtöknek*, amikor minden farsangi maradékot megettek, hogy elkezdhesék a böjtöt.

A nagyböjt bűnbánati fegyelme: péntekenként 14 éves kortól nem eszünk húst, hamvazószerdán és nagypénteken szigorú böjtöt tartunk, vagyis húst nem eszünk, csak háromszor étkezünk, és egyszer lakunk jól. Természetesen a betegek fel vannak mentve a testi böjtölés alól.

A böjt nem öncélú valami. Aranyszájú Szent János szerint azért van szükségünk önmegtartóztatásra, mert hibázunk a mértékletesség erényében. Emberszerető és megértő Urunk van, nem az ételektől való megtartóztatást és a böjtöt követeli tőlünk egyszerűen csak hanem, hogy az élet dolgaitól elálljunk, és egész időnket lelki dolgokkal töltsük el.



Simon András: A lábmosás

hamuval hintés ősi jelképe a bűnbánatnak, mivel a hamu az elmúlásra, a halálra figyelmezteti az embert. Mivel a régi korokban nemcsak a mulandóság jelképe, hanem mosószer és a szappan alapanyaga is volt, ezért egyszerre a gyász és a tisztaság jelképe.

Hamvazószerdát böjtfogó szerdának, szárazszerdának vagy aszalószerdának

„Vajon ilyen a böjt, amely tetszik nekem, az a nap, amelyen az ember sanyargatja lelkét?”

Vajon az ÉN böjtöm tetszik-e Istennek?

Úgy böjtölök-e, hogy az saját lelkem és mások javára legyen? Mert mi értelme az önsanyargatásnak, ha semmit nem eredményez? És mi értelme a zsoltár szavaival kérnünk: „és készséges lélekkel erősíts meg engem!”, ha a lélek készségét eltékozzoljuk ahelyett, hogy embertársaink javára fordítanánk. Éppen ezért tegyük böjtünket az Úrnak, a Szeretet Istenének tetszővé azáltal, hogy figyelmünket ebben a szent időben ne a testi, hanem a lelki élet javára fordítjuk. A magunk és mások üdvösségére összpontosítva cselekedjünk, és együtt kérjük: „Szabadíts meg a vértől, Isten, szabadító Istenem!”



Szíveteket szaggassátok meg, úgy térjete meg!

Hasonlatosnak lenni Jézushoz. Ez az, amit mindnyájan szeretnénk, különösen a nagyböjti időszakban. De hogyan is böjtöljünk? Mit teszünk, mit tehetünk ezért a hasonlatosságért? Nem tudunk elvonulni a világtól, hogy csak az imára figyeljünk, így meg kell találnunk a hétköznapijainkban azt, ami minket imára ösztönöz, ami segíti a nagyböjti elmélyülésünket. Elvonulni nem tudunk, de meg kell próbálnunk elcsendesedni, befelé figyelni a hétköznapi eseményeiben is. Szaggassátok meg szívetek-

ket! Mit jelenthet ez? Nekem azt, hogy a vágyaimat háttérbe helyezve előtérbe kerül az, ami tényleg fontos. Saját magam helyett a másokra való odafigyelés, pletyka helyett némaság, beszéd helyett a csend és a meghallgatás, a győzni akarás helyett a győzni engedés, az igazam akarása helyett a belátás. Elfeledkezni önmagunkról, embertársainkra figyelni, az Atyához fordulni imában és cselekedeteinkben.



Eléd adtam ma az életet és a halált, az áldást és az átkot

Adtunk-e már valaha halált a kihívásainkért, nehézségeinkért? Megköszöntük-e már valaha, hogy akadályokat sodort elénk az élet? Talán furcsa a kérdés, és talán ritkán gondolkodunk el rajta. Pedig az élet periodikája olykor megköveteli az „egyszer lent” állapotát is. Csak nehezen fogadjuk el. Miért? Talán, mert a jót mindig könnyebb megszokni. Nemrég óriási kihívásokkal kellett szembenézniem. Az élet szinte összes területén kudarcot, kudarcra halmoztam. Kerestem valami kapaszkodót, de olyan hiábavalónak tűnt minden. Elvittek a hétköznapiok, a fájdalom, a tehetetlenség. Ilyenkor mindig Istent kérdezem: miért? Ha egy kicsit jobban odafigyeltem volna, biztosan sokkal hamarabb meghallom a választ. Azért, mert SZERET! Akkor is, amikor épp fáj, amikor épp küszkö-

dök, amikor minden olyan kilátástalan. Persze ezt addig nem hiszem el, amíg át nem élem újra a hétköznapi csodát, a gyógyulást. Mert amikor rájövök arra, hogy minden aggodalmam, félelmem, nyomorúságom csak azért van, hogy valami sokkal jobb következzen, akkor hálát tudok adni azokért a kihívásokért, amik miatt néha nehezen látom a kiutat.

A megbocsátás szelleme

Hogy természetes, vagy természetfeletti életet élünk-e, ennek igen jó mutatója, hogy tudunk-e megbocsátani vagy nem. Megbocsátani emberileg nem lehet. Pusztán emberi szinten a bűnt és a bűnöst nem tudjuk szétválasztani. A megbocsátáshoz Isten magassága kell, aki felemeli a bűnöst, de eltörli a bűnt.

Megbocsátani csak Isten erejében lehet, azzal a szemlélettel, hogy az emberben nem a tényeket, hanem a lehetőséget nézzük. Más szavakkal élve, az emberben nemcsak a teremtményt látjuk, hanem a Teremtőt is, mert a Teremtő úgy tudja irányítani a teremtmény életét, amelyre az ember képtelen.

A hetes szám a Biblia világának egyik szent száma. Jézus azt mondja, hogy nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer kell megbocsátanunk. Azaz nem elég egyszer megbocsátanunk, mert akkor még nem hangolódunk rá kellőképpen a megbocsátás lelkületére, hanem sokszor meg kell bocsátani, hogy készségünkkel váljon Istennek ez a nagyvonalúsága.

Sánta János

IMÁDKOZZUNK ÉRTÜK...!

...mert az örök hazába költöztek:
Szabó Péterné január 24-én, *Fülöp István* február 2-án, *Kiss József* február 4-én, *Rosos Miklós* február 10-én, *Hidegkuti Konstantin* február 11-én, *Öcsy Sándorné* február 22-én

Hamvazószerdai gondolatok

Móttó: „Istenünk, te nem kívánhatod a bűnös halálát, hanem azt akarod, hogy megtérjen és éljen.”

Hamvazószerdával megkezdődik a nagyböjt, a húsvéti előkészület ideje. Legyen ez a magába szállás, az elmélyülés időszaka. A liturgia három dologra hívja fel figyelmünket: ezek a hamu, a böjt és Jézus értünk vállalt szenvedése. A hamu az elmúlásra, a böjt a bűnbánatra, Jézus önfeláldozó szenvedése hitünk helyes megvallására, megélésére figyelmeztet bennünket.

Hamvazószerda arra készíten bennünket, hogy mérleget készítsünk eddigi életünkéről, tetteinkről, álmainkról, hitünkéről Istenhez való kötődésünkről, embertársainkkal kapcsolatos viszonyunkról. El kell gondolkodnunk életünk értelméről, életünk múlandóságáról. Tetteinket meg kell vizsgálnunk a kötelesség és a szabad akarat oldaláról is. Fel kell tennünk magunknak a kérdést: Istenek tetsző volt-e minden cselekedetünk? Embertársainknak csak jót tettünk? Alighanem a válasz erre nemleges lehet.

Tudomásul kell vennünk, hogy túl nagy a kísértés a szabályok áthágására, a törvények megszegésére. A szabad akarat túl nagy „kabát” az emberiség számára, amivel gyakran visszaélünk, nem hogy élnénk vele. Mindannyian, bűnös, gyarló, gyenge emberek vagyunk. Hányszor hangzik el ennek tudatában sok ember szájából: bánom Uram, hogy megbántottalak, bocsáss meg nekem. Aztán megy minden úgy tovább, mint régen.

Legyenek azonban előttünk Joel prófétának dörgedelmes szavai:

Ezt mondja az Úr:

„Késedelem nélkül térjete vissza hozzám teljes szívetekből, böjtölve, sírva és gyászolva. A szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat.

Térjete vissza az Úrhoz, a ti Isteneitekhez, mert jóságos és irgalmas, nagy a türelme és csupa könyörület; utálja a gonoszszágot. Ki tudja, hátha visszatér,

és újra megbocsát, s áldás fakad a nyomában.” (Joel,2,12–18)

Mennyire igazak ma is ezek a szavak, ezek az intelmek. Hányszor rejtenek hamis ígéreket a nagy fogadalmak, hányszor vesznek el a jövő homályában ezek a szavak, mondatok. Minél messzebb kerülünk a fogadalom napjától, annál gyengébb a készítés annak teljesítésére. Higgyük el, hogy Istennek kedvesebb az egyszerű, teljesíthető ígélet, s ha azt teljesítjük is nem csak egy alkalommal, hanem állandó jelleggel.

Az Ószövetség embere bűnei bocsánataért böjtölt. Ez is gyakran csak felszínes, külsőségekben megnyilvánuló volt. Álljanak most itt Izajás próféta korholó szavai:

„Tudjátok, milyen az a böjt, amelyet én kedvelek?

Ezt mondja Isten az Úr: Törd össze a jogtalan bilincseket, és oldd meg az iga köteleit! Bocsásd szabadon az elnyomottakat, törj össze minden ígát! Törd meg az éhezőnek kenyeredet, és a hajléktalan szegényt fogadd be házádba. Ha mezítlent látsz, öltöztess föl, és ne fordulj el embertársad elől.” (Iz 58,6-7)

Az igazi böjt az embertársaink problémáinak, nyomorúságainak, nélkülözéseinek felismerése és képességeinknek megfelelő orvoslása, enyhítése. Hogy konkrétan is lássuk, hol segíthetünk, gondoljunk a nagycsaládokra, a megroppant egészséggel élőkre, a munkanélküliekre, a fogyatékosokra, az éhezőkre. De ne felejtsük meg a hitben meggyengültekről, és azokról sem, akiket nem neveltek hitre.

Ismét álljanak itt Izajás megszívlelendő gondolatai:

„Mosdjatok meg, s tisztuljatok meg. El gonosz tetteitekkel színem elől, ne tegyetek többé rosszat!

Tanuljatok meg jót tenni: Keressétek az igazságot, segítsétek az elnyomottakat, szolgáltsátok igazságot az árváknak, s védelmezzétek az özvegyet. Aztán gyermekek, szálljatok velem perbe! – mondja az Úr. Ha olyanok volnának is bűneitek, mint a skarlát, fehérek lesznek, mint a hó, és

ha olyan vörösek is, mint a bíbor, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” (Iz,16–20)

Mily csodálatosak Isten szavai, melyeket Izajás próféta közvetít. Nem saját imádását, dicsőítését kéri tőlünk, hanem a rászoruló embertársaink megsegítését, megvédését. Mindezek egy normálisan működő társadalomnak és minden tagjának kötelező feladata kell, hogy legyen.

Mit látunk azonban, és mit tapasztalunk? Tombol a neoliberalizmus eszeisege: „Gyózd le a másikat! Ne légy szolidáris! Vedd el szegénytől a munkalehetőséget, foszd meg az egészségtől, vedd el a tanulás jogát, foszd meg lakásától, tedd tönkre vállalkozását! Zsigereld ki profitod érdekében a természetet! Vedd el a gyengétől az utolsó fillérjét is még akkor is, amikor arra semmi szükséged sincsen! Főleg ne légy becsületes, hárcsolj minél többet, s főleg ne mondj igazat, ne bíbelődj a lelkiismerettel!”

Mi tehát a teendők? Álljanak itt Krisztusnak a hegyi-beszédben kimondott szavai:

„Vigyázzatok! Jótetteitekkel ne hivatkozzatok (...). Amikor te adsz alamizsnát, ne tudja bal kezed, mit cselekszik a jobb.”

„Te, amikor imádkozol, menj be a szobádba, zárd be az ajtót, s imádkozál titokban mennyei Atyáddhoz! S mennyei Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz.”

„Te, amikor böjtölsz, kend meg fejedet és mosd meg arcodat, hogy ne lássák rajtad az emberek, hogy böjtölsz, hanem csak Atyád, aki a rejtekbe is ott van!”

Fogadjuk meg Jézus szavait, hogy a hamvazószerdai hamu a bűnbánatunk jele legyen, amely felhívja figyelmünket az elmúlásunkra is. Figyelmeztessen bennünket, hogy jó tetteinket ne halasszuk a majdani időre, mert nem tudhatjuk, hogy mikor hív mennyei Atyánk számadásra.

Hittel valljuk, és szeretettel tegyük mindig a jót és kerüljük a rosszat, álljunk ellen a kísértésnek és hallgassunk a lelkiismeretünk szavára, hogy a legkisebbeknek adott tettek Jézusnak adottak lehessenek.

Tölgyes József

Nem csak gyerekeknek

Kedves Gyerekek!

Március van: szívünk tele várakozással, reménnyel – most már biztosan vége lesz a télnek! Írhatnék most nektek a szép tavaszról, az újjászülető természetéről, mégis a Prédikátor könyvének sorai jutottak eszembe:



„Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak. (...) Ideje van a sírásnak és ideje a nevetésnek, ideje a jajgatásnak és ideje a szökdelésnek.” Februárban a vidámságról, álarcos mulatozásról, felhőtlen szórakozásról gondolkodtam e lap hasábjain, most viszont a Biblia szavaival szólva a „sírás” és a „jajgatás” ideje következik. Ebben az esztendőben március 9-re esik hamvazószerda, ez a nagyböjt, a negyvennapos vezeklő és böjti időszak első napja. Ha megkérdeznék benneteket, mi is az a nagyböjt, sokan rávágnátok: „amikor nem szabad húst enni”. Talán jó néhányan még azt is hozzátennétek: „de ránk ez még nem vonatkozik, csak a felnőttekre, és egyébként is a menzán meg szabad enni a húst, megmondták a templomban is”. Lehet, hogy értetlenkedve csóváljátok a fejeteket, miért is kell ma már ilyen ósdi dolgokkal foglalkozni, rég nem divat már a húsevés, a barátaitok, ismerőseitek között egyre több a vegetáriánus, a magazinok hirdetéseiben pedig egyre-másra olvashatunk a léböjtkúrák, a zsír és fehérjeszegény diéták áldásos hatásáról szervezetünkre.

Csakhogy a nagyböjti hústilalom nem azonos a vegetáriánus eszmékkel! A nagyböjt negyven napjának a Krisztus feltámadásának ünnepére való felkészülésről kell(ene) szólnia. Ez tehát nem léböjt-, hanem inkább lélekböjtkúra kell, hogy legyen mindnyájunk számára: megemlékezés Jézus böjtlésének, illetve kínszenvedésének időszakáról.

A magyar kereszténység első évszázadaiban a nagyböjti szent időben szigorúan tilos volt húst, zsírt és állati termékeket (tejet, tojást) fogyasztani. Még a szántó-vető, nehéz fizikai munkát végző emberek is csak kenyeret, sót, vizet, halat ettek, és naponta csak egyszer lakhattak jól. A ma szokásban lévő péntekenkénti hústilalom és a hamvazószerdára és nagypéntekre korlátozódó szigorú böjt csak az 1920-as években került bevezetésre enyhítésképpen, de az idősebb családtagok még ezután is hosszú évtizedeken át sokkal szigorúbb szabályok szerint böjtöltek. Böjt idején tilos volt házasodni, multságokat, színhátékokat tartani, sőt sokáig még bírósági tárgyalást tartani is. Ma már természetesen nincs rendkívüli szünet negyven napig a bíróságokon, és nem zárnak be a színházak, sőt bálakat, multságokat is szerveznek ebben az időszakban (sokszor egyébként azért, mert a farsang hagyományairól hallottak valamit a szervezők, de az azt követő nagyböjti elcsendesedésről már nem). Házasodni is lehet, sőt húst enni is, például a menzán... Én sem azon akartam nektek keseregni, miért is koptak el a régi nagyböjti hagyományok. Kétségtelenül eljárt fölöttük az idő. A szupermarketek nagyböjti kínálata lenyűgöző: az akciós halak, saláták, kaviárok, sajtok pazar választéka mellett igazán nem mondható nagy erőfeszítésnek lemondani a legfinomabb húsetélről sem. Bár a bennünket nemcsak a boltokban, hanem utcai árusoknál, benzinkúton, drogériákban, színházban, moziban körülvevő, elárasztó élelmiszerek (édességek, ropogtatnivalók, üdítők, alkoholos italok) özönében a napi egyszeri étkezés

betartása ma is komoly erőpróba lenne néhányunknak, de mégsem ez a fontos. Ha éppen valami olyasmit szeretnénk lélekedzőként találni napjaink világában, amiről igazán nehéz lemondani, amitől igazán nehéz megválni, azt biztos nem az élelmiszerboltok polcain kellene keresnünk. Mit szólnátok, ha – na jó, nem negyven napig, de mondjuk péntekenként – nem kapcsolnánk be a tévét, vagy nem szörfölgögnénk az interneten, vagy nem vennénk semmit az üzletekben, egyáltalán semmit - vagy esetleg csak fele annyit, mint más hétköznapokon... Még belegondolni is rossz, ugye? Hát, talán valami ilyesmit jelentene ma, ha a lemondás gesztusát szeretnénk gyakorolni, ha az önmegtartóztatásunkat fel szeretnénk ajánlani lelkünk megtisztulásáért Jézusnak.

Ám én mégsem éppen azért választottam a nagyböjtot a márciusi írásom témájaként, hogy ötleteket ajánljak nektek az önfegyelem gyakorlására, a böjtölés modern formáira. Azért választottam idézetet a Prédikátor könyvéből, mert régóta figyelem, hogy mintha elfelejteneink, hogy a sírásnak, a jajgatásnak is rendelt ideje van. A reklámokból árad felénk az üzenet: mindenre van gyógyír, megoldás, panaszainkat egy szempillantás alatt elfújja a szél. A hajunk megszépül (sőt újra kinő), a csontjaink visszaépülnek, a fogfájás, fejfájás mintha nem is lett volna... Gyermekünk egyik percről a másikra megokosodik a megfelelő tablettától, a fáradtságot elfelejthetjük, elég felpörgetni magunkat egy energiáitallal. A telefonunkon is nézhetünk tévét és internetezhetünk, manapság, úgy tűnik, semmire sem kell várnunk, semmiben sem kell hiányt szenvednünk. Anyagi gondok? Volt nincs – máris becsönget valaki egy kedvezményes hitelajánlattal, és persze bármikor bejöhethet a lottó ötös is... Ez a sok ígéret szépen, lassan elaltat, megnyugtat, s csalárd módon elhiteti velünk, hogy minket baj nem érhet, s ha ér is, lesz rá megoldás azonnal. Nem is gondolunk rá, hogy nemcsak a lottó ötös

jöhet be bármikor, hanem egy váratlan természeti katasztrófa, egy baleset, egy betegség, hogy kellemetlenség, kár érhet minket, hogy egyik pillanatról a másikra elveszíthetjük mindazt, amihez a legjobban ragaszkodunk, akiket legjobban szeretünk.

Figyelem a körülöttem és mellettem élő fiatalokat, és aggódva tapasztalom, mennyire nincsenek felkészülve a kudarcra. Minden azt sugallja, hogy jár nekik a boldogság, hogy az életben minimum boldognak és sikeresnek, feltűnően szépek és gazdagnak kell lenni. Naponta hallják: „Nem veszíthetsz!”, „Te vagy a nyerő!”. Így aztán persze meglehetősen nehéz feldolgozni nemhogy a gyászt, a veszteséget, a tragédiát, de egyre inkább azt látom, hogy már az egyszerű, szürke, dolgos hétköznapokkal is nehéz megküzdniük. Itthon is gyakran hallom a gyerekeimtől a panaszt: „ma még nem történt semmi”. Persze az ilyen alkalmakkor is felkel a nap, van friss kenyér a reggelihez, vasalt ing, meleg ebéd, találkoznak a barátaikkal az iskolában, feladatokat kapnak, amiket megoldanak, otthon, szülők, testvérek várják őket – van hova hazatérni, van kivel szót váltani, bánatot, örömet megosztani. Sőt lefogadom, hogy ráadásképp ezer lehetőség adódik a nap folyamán fejlődni, lélekben gazdagodni, tapasztalatokat szerezni, apró figyelmességeket tenni, hasznossá válni, új ismeretek birtokába jutni, vagy csak egyszerűen rendezni a gondolataikat, elmélyülten tervezgetni – egyszerűen élni, de szerintük mégse történt semmi. Hiszen nem volt buli, nem voltak igazán „happy”-k, semmi nem dobta fel a hangulatot, így aztán estefelé feltétlenül, gyorsan és kétségbeesetten még valami értelmet kell adni a napnak: például megnézni egy ostoba sorozatot a tévében, vagy sekélyes társalgást folytatni a világhálón mondjuk a legújabb műkörom divatról. Észrevettétek, hogy már az eredetileg érzelmi szempontból teljesen semleges jelentésű hétköznap szavunk is komoly negatív érzelmi töltettel bír? A kereskedelmi csatornák áldásos tevékenysége folytán a hétfő szót mindenki misztikus rettegéssel ejti ki, de túl kell valahogy élni a hét többi napját is, és péntek délig

ki kell bírni. Vajon mit? Az életet?

No, és amikor igazán, feltétlenül történnie kell valaminek, az a hétvége. Akkor aztán kötelező szórakozni, nehogy véletlenül úgy teljen el az a pár nap, hogy semmi érdemleges nem volt benne. Az én gyerekkoromban minden második szombat is mentünk iskolába, így aztán az úgynevezett szabad szombat sokkal nagyobb értékkel bírt számunkra, mint ma egy péntek délutántól kezdődő egész hétvége. De ezt meg sem merem említeni itthon, amióta kamasz gyermekeim felvilágosítottak kedvenc szórakozóhelyük programjáról valahogy így: „*Jaj, anya, szerdánként az egyetemisták buliznak, mert nekik csak csütörtökig van tanítás!*” (És persze nem értik, hogy mit nem értek azon, hogy ha csütörtökön még tanítás van, mit keres szerda hajnalig az utcán egy egyetemista...). Az iskolában hitetlenkedve néznek rám a falusi gyerekek is, amikor arról mesélek, hogy a hagyományos magyar paraszti társadalomban – falvainkban akár még 50–60 éve is – szombat, vasárnap is kemény munka folyt, hiszen az állatot etetni, fejni kellett, a gabonát aratni. Rendben, elfogadom, új generáció, más világ, más lehetőségek! De gyakran a hétfégi bulikból is csalódott arccal térnek haza, ha kérdezzük milyen volt az iskolabál, a baráti összejövetel, nemritkán csak egy „*elment*”, „*elég gyenge volt*”, „*unalmas*”, „*semmi különös*” a válasz. Biztos vagyok benne, hogy veletek is gyakran megeshet ilyesmi.

Én bizony egy kicsit félttem a gyerekeimet, és féltetek benneteket. Ezért is gondolom nagyon időszerűnek elgondolkodni a hamvázoszerdai áldás szavain: „*Emlékezzél meg ember, hogy porból lettél és porrá leszel*” – mondja a pap, miközben keresztet rajzol az előző évi szentelt barka hamujával a hívek homlokára. A hamuval hintés ősi jelképe a bűnbánatnak, mivel a hamu az elmúlásra, a halálra figyelmezteti az embert. Arra, hogy földi létünk véges, minden, és véges minden, amit létrehozunk. Figyelmeztet, hogy emberek vagyunk, múlandók és esendők, nem pedig istenek. Így aztán semmi féle csodapraktikával nem leszünk ké-

pések egy csapásra megszüntetni sem a szenvedést, sem a betegségeket, sem az anyagi vagy egyéb gondjainkat. Kérdezhetnétek persze, hogy miért kell ilyen szomorú dolgokkal foglalkozni, hogy miért kell a bajra, a veszteségre, a gyászra előre gondolni, miért kell az életünket ezzel keseríteni? A válasz egyszerű: rosszabb, ha készületlenül ér. Veszélyes, ha becsapjuk magunkat! Veszélyes, ha közömbösséget színlelve egy szelet csokival, egy új ruhával, egy fergeteges bulival vigasztalódva akarjuk feledni a bennünket ért veszteséget, ha megpróbáljuk megúszni a gyászt, vagy csupán gyorsan, erőfeszítés nélkül megszínesíteni a hétköznapjainkat! Ha nem sikerül valami, ha veszteség ér, az fáj, néha nagyon, szinte elviselhetetlenül, de e nélkül a fájdalom nélkül sosem ismernénk meg a dolgok valódi értékét. Úgy gondolom, jobb, ha emlékezünk, és jobb, ha elfogadjuk, hogy „*Mindennek rendelt ideje van (...)* Ideje van a születésnek és ideje a meghalásnak; ideje az ültetésnek, ideje annak kiszaggatásának, a mi ültetettett.” Jobb, ha megértjük, hogy csak a verejtékes, kemény munka gyümölcsét lehet élvezni, hogy az igazi szórakozást, kikapcsolódást nemcsak nehéz napok előzik meg, hanem hétköznapok is követik

A hamu már a kereszténység elterjedése előtti korokban is mosószer és szappan alapanyagként szolgált, tehát nemcsak a múlandóság és a gyász, hanem a tisztaság, a megtisztulás jelképe is. A nagyböjti szent idő nem a test, hanem a lélek megtisztulására szolgál, az ünnepre való felkészülésre. Arra biztatlak benneteket, hogy próbáljátok ezekben a hetekben gondolataitokat megtisztítani azoktól a téveszméktől, melyek elpusztítják lelkünkben az élet valódi élvezetére való képességet. A nagyböjt latin neve quadragesima (negyvenedik), utalásul arra, hogy a nagyböjt negyven hétköznapjának kell megelőznie húsvétot. Negyven dolgos, egyhangú, lemondással, böjtöléssel, várakozással töltött hétköznapnak. Hogy eljöhessen majd újra a nevetés és a szökdelés ideje, hogy az ünnep valóban ünnep lehessen!

Jótekonysági koncertek



Január 30-án az esti szentmise után Mészáros Zsolt Máté és Lendvai István Gábor orgonahangversenyében gyönyörködhattünk templomunkban, amelynek bevételével a felújítási munkálatokhoz járultak hozzá az előadók. Műsorukban J. S. Bach, N. Bruhns, M. Reger, L. Vierne és Liszt Ferenc műveiből adtak elő.

Február 27-én a koncertsorozat negyedik eseményeként a „Bendzsós” ifjúsági ének- és zenekar adott elő többségében azokból a művekből, amelyekkel havonta egyszer

a diákmissziókon is szolgálnak. Köztük a zenekar tagjainak saját műveit is megszólaltatták: Szántai Orsolya, Rostetter Márk és a zenekar vezetőjének, Almásy Andrásnak néhány szerzeményét.

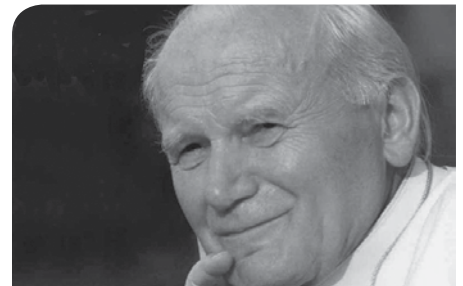
Vezényelt: Hutvágner Erika.

Hálásan köszönjük az előadóknak a színvonalas előadást, és a kedves Testvérek nagylelkű adományát.



Fotók: Demény Anna

II. János Pál boldoggá avatásának ünnepén



Tiszteletre méltó II. János Pál pápa boldoggá avatása fontos egyházi esemény, amely a következő öt mozzanattól áll – olvashatjuk a február 18-án kiadott közleményben.

A szertartást előkészítő imavirrasztás április 30-án, szombaton este 20 órakor kezdődik Rómában, a Circus Maximus területén. A virrasztást a római egyházmegye szervezi, amelynek Isten szolgája püspöke volt. A szertartáshoz, amelyet Agostino Vallini bíboros, a pápa római helynöke vezet, XVI. Benedek pápa videó összeköttetésen keresztül csatlakozik.

A boldoggáavatási szertartás, amelynek főcelebránsa a Szentatya, május elsején, vasárnap délelőtt 10 órakor kezdődik a Szent Péter téren. A részvételhez nincs szükség jegyre, a tér és a környező utcák megközelítését a közbiztonsági szervek irányítják.

A szertartást követően minden hívő leróhatja tiszteletét az újonnan boldoggá avatott földi maradványai előtt a Szent Péter-bazilika Confessio oltáránál. A tiszteletadás lehetősége mindaddig tart, amíg véget nem ér a hívek áradata.

A boldoggáavatás utáni hálaadó szentmise május 2-án, hétfőn délelőtt fél 11-kor kezdődik a Szent Péter téren. A szertartást Tarcisio Bertone bíboros, vatikáni államtitkár mutatja be.

Az újonnan boldoggá avatott földi maradványainak újratemetésére magán-szertartás keretében kerül sor a Szent Péter-bazilika Szent Sebestyén-kápolnájában.

Az egyes mozzanatok részleteit az illetékes hivatalok a későbbiekben teszik közzé.

Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

Piaristák Veszprémben

Veszprémi alapításának és gimnáziuma indításának háromszáz éves jubileumát ünnepli 2011-ben a piaristák közössége az egyházmegye érseki székhelyén.

Az ősi schola 1986-tól jogutódjának tekintett állami intézményben, a Lovassy László Gimnáziumban már 2010-ben elkezdődtek a megemlékező programok, melyek idén a gimnázium öregdiák baráti körének évfordulós, kulturális és vallási programjaival egészülnek ki.



Az első piaristákat Volkra Ottó János püspök hívta Veszprémbe 1711-ben, és rájuk bízta az akkor alapított papi szeminárium vezetését. Az alapítólevél szerint megbízta őket, hogy „a nevelés nélkül álló, elhagyatott ifjúságot tanít-

sák”. Az iskolát is 1711-ben alapították, s bár akkor még nem volt önálló épülete, már kisgimnáziumként emlegették; a veszprémi várban működött. 1806-tól nagygimnázium, később pedig algimnázium, humán gimnázium lett; 1935-től vált egységes gimnáziummá, a kor követelményei szerint. 1948-ban államosították, 1953-tól Lovassy László Gimnázium néven működik.

A piarista gimnázium a XVIII. és XX. század között a magyar értelmiség színe-javát nevelte – az intézményből számos neves költő, író, művész, egyházi főmáltóság került ki: többek között Ányos Pál, Batsányi János költő, Békefi Remig zirci apát, egyetemi tanár, történetíró; Cholnoky Jenő földrajztudós, Cholnoky Viktor író, Csikász Imre szobrász, Kopácsy József hercegprímás, Lékai László bíboros, Óvári Ferenc országgyűlési képviselő, Pesovár Ernő néprajztudós, Laczkó Dezső geológus, múzeumalapító-igazgató.

Az utódintézmény Mindentudás egyeteme című rendezvénysorozatának keretében az iskola egykori növendékei (történészek, orvosok, biológusok, nyelvészek, művészettörténészek) előadásokat tartanak szakterületük kérdéséről, amelyhez kulturális bemutatók és kiállítások is társulnak: a márciusban nyíló, Piaristák Magyarországon című

jubileumi tárlat a kegyesrend hazai történetét, nemzetnevelő tevékenységét mutatja be.

A piarista öregdiákok baráti körének rendezvénysorozatában a veszprémi katolikus gimnázium volt igazgatója, Borián Tibor piarista, valamint Lechner László, Gubicza Ferenc, Horeczky Károly, Köveskúti György, Varga Szabolcs, Angeli István, valamint Mádl Ferenc volt köztársasági elnök tartanak előadásokat a rendi iskola történetéről, legendás nevelőtevékenységéről, a magyar néptánc-hagyományok ápolásáról és világi szakterületeik egy-egy fontos kérdéséről.

A jubileumi ünneppsorozat csúcspontja 2011 októberében lesz: a veszprémi várban, az egykori piarista templomban szentmisével ünneplik meg a rend veszprémi jelenlétét; az öregdiákok Varga Miklós confrater vezetésével megkoszorúzzák az iskola ősi épületének falán az egykori diáktársak, Batsányi János költő és Brusznai Árpád '56-os mártír tanár emléktábláját. Az utódintézményben iskolatörténeti kiállítások nyílnak, és bemutatják a piaristák veszprémi évszázadainak történetét felölelő városmonográfiai kötetet.

Toldi Éva
Magyar Kurír

Kitekintő

Veszprém megyében járt Schmitt Pál köztársasági elnök

Országjáró körútja során Veszprém megyében tett látogatást Dr. Schmitt Pál a Magyar Köztársaság elnöke. Az államfő és felesége elsőként Devecserbe érkezett Lasztovicza Jenő megyei közgyűlési elnök, Dr. Kovács Zoltán kormány megbízott és Toldi Tamás Devecser polgármestere kíséretében, tájékozódott a jelenlegi helyzetről, majd ellátogatott az újonnan épülő lakóparkba.

A devecseri látogatást követően a köztársasági elnök részt vett a Veszprém megyei összehívott közgyűlésen a Megyeháza Szent István termében, ahol jelen voltak a megye és Veszprém város önkormányzatának képviselői polgármesterek, országgyűlési képviselők.

Lasztovicza Jenő a megyei közgyűlés elnöke köszöntőjében bemutatta a megye sajátosságait, szólt a turizmus és az ipar fontosságáról, szólt a megyei önkormányzat összetételéről, munkájáról és kiemelte annak intézményfenntartó szerepét.

Minden remény megvan rá, hogy ha nehezen is, de lassanként begyógyul a

seb, amit a táj és emberek közössége kapott Kolontáron, Devecserben és Somlólóvárhelyen – fogalmazott beszédében Schmitt Pál. A köztársasági elnök úgy véli, ebben a térségben nemcsak felfogni, de kezelni, megoldani is kellett az emberi élet minden területére kiható helyzetet. A szakszerűség és a szolidaritás a bajban jelesre vizsgázott – hangsúlyozta.

Hazánk EU soros elnökségével kapcsolatban elmondta, az erős Magyarország – egyebek közt – erős, önbizalommal teli polgárokat jelent.

Az összehívott közgyűlés zárásaként a Magyar Köztársaság elnöke elismeréseket adott át.

JÁTSZÓHÁZ A SZILÁGYIBAN!

Szeretettel hívjuk az iskolába készülő óvodásokat szüleikkel, testvéreikkel a Szilágyi-iskolában tartandó játszóházba.

A következő találkozás: 2011. március 12-én, a 17.00-kor kezdődő ovismisét követően.

Téma: Tavaszvárás
Kézműves-foglalkozás, játék, jó hangulat várja a kedves érdeklődőket!

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: László Dezső atya

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

Szerkesztők: Demény Anna,

Kreschka Miklós

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

Lapzárta: minden hónap 20-án

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai márciusra:

Általános: Hogy Latin-Amerika nemzeti az evangéliumhoz való hűségben járják útjukat, és fejlődjenek a társadalmi igazságosságban és békében.

Missziós: Hogy a Szentlélek adjon világosságot és erőt azoknak a keresztyén közösségeknek és híveknek, akik a világ oly sok részében az evangélium miatt üldözést vagy hátrányos megkülönböztetést szenvednek.

Ebben az évben **március 9-re esik hamvazószerdá**, a nagyböjt kezdete. Ne feledkezzünk meg arról, hogy ezen a napon szigorú böjt van! A következő vasárnapon, **március 13-án** is minden szentmise végén **hamvazást tartunk**.

A nagyböjt kezdete kapcsán idézzük fel egyházunk böjti fejelemét! Minden pén-

A veszprémi Regina Mundi Plébánia zarándokutat szervez Rómába **2011. május 21–28.** időpontban.

A programban szerepel Assisi és Róma fő egyházi vonatkozású és kulturális látnivalóinak felkeresése, valamint részvétel egy pápai audiencián.

Utunk főbb állomásai: Veszprém – Eisenberg (fűkereszt megtekintése) – Cavallino (1. éjszaka) – Assisi (2. éjszaka) – Róma (3., 4., 5., 6. éjszakák) – Cavallino (7. éjszaka) – Veszprém

Utazás: légkondicionált autóbusszal

Ellátás: félpanzió (reggeli, vacsora)

Elhelyezés: 2–3 ágyas, fürdőszobás szobákban

Részvételi díj: 360 Euro + 35 000 Ft

Előleg: 150 Euro, melyet a jelentkezéskor kérünk befizetni.

Az ár tartalmazza az útiköltséget, szállást félpanzióval, csoportos biztosítást, római idegenvezető díját.

Érdeklődni és jelentkezni lehet László Dezső atyánál misék után, illetve Babóczkyné Szőke Editnél a 30/937-31-18-as számon.

Szeretettel várjuk régi és új zarándoktársainkat!

KÉSZÜLJÜNK A SZENTMISÉRE

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
márc. 13.	Ter 2,7–9; 3,1–7	Róm 5,12–19	Mt 4,1–11
márc. 20.	Ter 12,1–4a	2Tím 1,8b–10	Mt 17,1–9
márc. 27.	Kiv 17,3–7	Róm 5,1–2.5–8	Jn 4,5–42
ápr. 3.	1Sám 16,1b.6–7.10–13a	Ef 5,8–14	Jn 9,1–41

teken Jézus szenvedésére és halálára emlékezve bűnbánati napot tartunk valamilyen bűnbánati cselekedet végzésével, elsősorban hústilalommal vagy más önmegtadással, jó cselekedettel vagy több imádsággal Jézus szenvedésére emlékezve (pl.: keresztút, fájdalmas rózsafüzér). Nagyböjt péntekjein 14 éves kortól továbbra is kötelező a hústilalom. A hústilalom alól felmentést kaphatnak a betegek és azok, akik nem a saját asztaluknál étkeznek, de ilyen esetben más bűnbánati cselekményt kell végezniük. Hamvazószerdán és nagy-pénteken pedig szigorú böjt van, ami azt jelenti, hogy a hústilalom mellett a felnőttek (18–60 éves korig) legfeljebb háromszor ehetnek, és csak egyszer lakhatnak jól.

Nagyböjt péntekjein este 6-kor **közös kelesztutatót végzünk** a templomban.

Március 15. nemzeti ünnepünk. Egyházi

szempontból köznapi, köznapi miserend lesz.

Március 19-én ünnepeljük **Szent Józsefet**, a boldogságos Szűz Mária jegyesét.

Március 25-én ünnepeljük **Urunk születésének a hírüladását**, régi magyar nevén **Gyümölcstó Boldogasszonyt**.

Március 27-én **képviselő-testületi gyűlést** tartunk

Március 27-én térünk át a **nyári időszámításra**, az órákat egy órával előre állítjuk. Ettől a naptól kezdve a nyári miserend lesz érvényben, az esti szentmisék ½ 7-kor kezdődnek.

Április 2-án van **II. János Pál** pápa halálának 6. évfordulója.